

**Τοῦ Κλάπα ἐμβροθεῖς ἐπιστολαὶ
ἐκ Πύργου, ὅπου θρίσκεται, κκλ.!**

Λάβε λοιπὸν χαιρετισμοὺς μαζῇ μετὴν παροῦσαν ἐκ ταξειδίου μακρυνοῦ, ὡς εἶδος πανταχοῦσαν παμφίλτατέ μου, Φάπα μου ἀφοῦ καὶ ταξειδεύω χωρὶς ἐσένα, δυστυχή, ποῦ ὄλο σὲ γυρεύω. Ἄναχωρήσας ἐκ Πατρῶν δὲν λησιμονῶ καθόλου κί' ἀρχίζω τὴν παροῦσαν μου ἐν ὄψει Κατακόλου πρὶν φθάσω εἰς τοὺς ζόρικους ἀνθρώπους τοῦ διαβόλου οὓς καὶ θωροῦ ἀπὸ μακρὰν μετ' ὄχι ὀλίγον τρόμο κ' ἀβουροδιστὸς ψηνόμενος ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ Πολλάκις σ' ἐθυμήθηκα στὰ Λεχαινὰ περυνώντας π' εἰς Ἀνδραβίδα φθάσανε, ὡς λὲν, ἀποπατώντας κί, ὡς εἶδα τὴν Ἀμαλιάς τὸ μπράβο τί νὰ κάνη μπραβίσμα τῆς φώναζα, βρὲ Φάπα, μεχλιβίνη, κί' ἐκάθησα νὰ πῶ καφφέ χωρὶς τὸν κύρ Θανάση γιατί μαζῇ πηγαίνουμε καὶ νὰ ποῦχα ξεχάσει νὰ στ' ἀναφέρω ἐξ ἀρχῆς καὶ ὅτ' εἰς Πύργον πάλι μετὸν Τσουτσάνην θὰ συμχθῶ, μετὸ χοντρὸ κεφάλι, καὶ νὰ ποῦ εἰς Πύργον φθάνομεν καὶ κρύβουμ' ἐπιμόνωσ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ Γιώργαρος Τσουτσάνης ὅστις ὅμως μ' ἐμπάνισεν ἀπὸ μακρὰν καὶ μοῦ χαμογελαίει καὶ τὸ Θανάση χαιρετᾷ κί' ἐμένανε ρωτᾷει τί συγκινήσεις, φίλε μου σὰν νᾶχε νὰ ἰδωθοῦμε ἕναν καιρὸ ὀλόκληρο, δηλαδὴ, χρόνο ὡς ποῦμε καὶ μάτσο καὶ μούτσο σωρὸ φιλιὰ κί' ἀμέσως ὅπως ἦτο στὸ Διεθνὲς ἐπίγαμε, ἀλλ' ἐν ἀυτοκινήτῳ κί' ὁ κύριος Βακαλόπουλος μᾶς ἔκανε παρέα καὶ οὕτω πως ἐφθάσαμε στὸν Πύργο μας ὡραῖα! Νά με λοιπὸν ἀνάμεσα στοὺς ζόρικους, κοπρίτη, ἀλλὰ πολὺ φυλάγομαι νὰ μὴ τοὺς θίξω μῆτη γιατί πολὺ συχαίνομαι τὰ αἵματα καὶ θέλω νὰ ἔχω πάντα ἡσυχὸ τὸ δόλιο μου τσερβέλο. Τρομάρα μου! Λαχτάρα μου τί νὰ σοῦ γράψω τώρα σὰν στὴν Πλατεία ἔφθασα, ποῦταν γεμάτη φῶρα ὄλη γεμάτη εὐμορφίης ἢ μὰ κοντὰ στὴν ἄλλη καὶ μ' ἔπιασε, λαχτάρα σου! βρὲ Φάπα μία ζάλη καὶ διὰ πρώτην μου φορὰν τὰ χάνω κακομοίρη καὶ εἶπα ποῦσαι, Φάπα μου, νὰ πῆς μεσ' τὸ ποτῆρι κορίτσια σὰν τὰ κροῦα νερὰ σταράτες καὶ στηθάτες λιγναῖς, ψηλαῖς, γαρομπόζικες γλυκαῖς γαλανομάταις καὶ στρουμπουλαῖς ὀλόγλυκαις, καὶ σὰν παριγομάταις κί' ὁ Κώστας ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἐθνικῆς μετ' ἄξι ποῦ ἡ ξενιτεῖά τὸν χάρεται κί' ἡ Πάτρα ἔχει μαράζι, καὶ ἡ γλυκεῖά του ἡ κυρὰ μαζῇ του, τὰ παιδιὰ του ποῦ χαρωπὰ, νὰ τρέχουνε, τὰ βλέπ' ὀλόγυρά του. Ὅλιγον πέραν γελαστὸν, ὡς πάντα, μετὸ μούσι τὸν φίλον ἀρεντάνθρωπον Ἀντόνιον Μπελοῦση τῆς Θέμιδος τὸν ἀκραιφνῆ τὸν Κατελοῦζον ἄμα μὰ μαυροφόρα παχουλή, σὰν γάλακτος ὀκλάμα τὸν Πᾶνον Μαρινόπουλον τῆς Θέμιδος ἐπίσης τὸν Πᾶνον Τριαντόπουλον, χωρὶς νὰ λησιμονήσης τὸν Βάσον Στεφανόπουλον π' ἀμέσως τὸν μπανίζω μακάριον καθημέρον π' ἀπὸ πολλοῦ γνωρίζω καὶ σπεύδω, ὅπως καὶ αὐτὸς, καὶ τότε χαιρετίζω. Καὶ νὰ τὰ φώτ' ἀνάβουνε καὶ βλέπω ἐν ἀνέσει τῆς καλλοναῖς, ποῦ βόλταραν μπροστά μου, ὡς ἐν ἐκθέσει κί' ἢ μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη πειότερο, καλλίτερο μ' ἀρέσει.

Νὰ κί' ὁ Καραβασίλης μας ὁ Πᾶνος μετὰ παρέα τὸν κύρ Νομάρχην Καλαμῶν ποῦ πάντα Μπαρμπανδρέα ὁ Πρόεδρος ἀποκαλεῖ, μὰ καὶ τοῦ πάει ὡραῖα! Κί' κύριος Εἰσαγγελεὺς παρέστη συν τοῖς ἄλλοις στὴν ὥρα τοῦ χαιρετισμοῦ Γαρίδαν ὑπὸ μᾶλλης κομίζων, καὶ εὐρίσκετο ἀκόμη πάρα πέρα ὁ Ντρές τῆς Νομαρχίας μας καὶ ἔκανε ἀέρα μετὸ ψαθάκι τ' ὡς ποιεῖ ὁ Δημητρός συχνίαις, ποῦ τὸν γνωρίζω ἀπ, αὐτὸ μονάχα, ἐγὼ πολλάκις ἔχει παρέκει ἰστάμενον εὐρῆνα καὶ τὸν Μπρίλλη κί' αὐτὸν, ὡς ξέρεις, φίλτατον καὶ σφιγγω τὸ κοντύλι καὶ σημειῶ προσεκτικὰ μετὰ μάτια σὰν γαρίδα τοῦ Βαρουξῆν Διευθυντῆν, ποῦ βγάνει τὴν Πατρίδα Ἄχ! βᾶχ! κί' ἐδῶ, βρὲ βάσανο διακοπὴν σοῦ κάνω γιατί μὰ ἀραχνούφαντη περνάει καὶ τὰ χάνω καὶ κλείω τὴν παροῦσαν μ' αὐτὰ τὰ πάρα πάνω γιατί καὶ περισσότερο νὰ γράψω δὲν προφθάνω ἐν Πύργῳ ἢ παροῦσα μου καθὼς συνεπληρώθη λάβε τὴν διαβασέ τηνε καὶ σ' ὅποιονε τὴν νοιώθει καὶ σ' ἔχω πάντοτε στὸ νοῦ στὰς πέντε Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ διὰ βίου.

**Ἐν Πύργῳ καὶ αὐθημερὸν
πρὸς Φάπαν πάλιν τὸ παρὸν.**

Πόσο πολὺ ἐχάρηκα διαβάζοντας τὰ νέα ποῦ μέσα στὸ δυστύχημα δὲν ἦσο, βρὲ κολέα ἀφοῦ καὶ ξέρω ὅτι πολλοὶ γιὰ σὲ θὲ νὰ λυποῦνται ὅπερ συμβαίνει τάκτικα γι' αὐτοὺς, ποῦ ἀγαποῦνται. Τώρα θὰ εἰπῆς κί' ἂν ἦσουν α' ἐνὸς θύματος θέσι οὔτε θὰ εἶχ' ἐπίδρασι, ἀλλ' οὔτε θᾶχες σχέσι τόση πολλή. θὰ ἐχάνετο ἀπλῶς ἕνα βελόνι ποῦ κί' ἂν τὸ χᾶση καὶ κανεῖς γι' αὐτὸ δὲν μετανοιώνει. Κί' αὐτὸ στὸ γράφω ἵνα μὴ ἐπάνω σου τὸ πάρηξ καὶ μετὰ αὐτὸ διαφθαρῆς, ἐὰν δὲν διαφθάρης, ἢ ὅπως ξέρεις τὸ πολὺ σὰν καίγεται λιβάνι καὶ ὁ Θεὸς συχαίνεται καὶ τίποτε δὲν κάνει. Τώρα κατῆλθον, ὅπου λές, ἀπὸ τὸ Ἐπαρχεῖο πράσινη ροῦγα γύρευε, γιατί ἄρχισε τὸ κροῦ ἀφοῦ ἐπήραμε καφφέ στ' ὡραῖο καφενεῖο ποῦ τὸν Ἀρίστον εὔρηκα νὰ τὸν τραβοῦνε δύο κί' ἢ μὰ μικροῦλα μάλιστα τὸν ἐπεκάλει θεῖο ὀλίγον ξεμανίκωτη, λαχτάρα μου! ὦ! Ντίο! κί' ὁ ἀτυχῆς ἐφαίνετο πῶς δῆθεν νὰ ἦτορε ποιδὸς διάβολος τῆς ἔβγαλε μπροστά του, ἢ ποιδὸ παπόρι! καὶ λύτρωσόν μας, Κύριε, ἀπὸ λοιμοῦ σεισμοῦ Κομμουνισμοῦ! καὶ Βουδισμοῦ Μωαμεθανισμοῦ πυρός, κατάρας καὶ θυμοῦ. Ἐκ' ἦσαν κί' οἱ ὑπάλληλοι τῆς Νέας Νομαρχίας καλὰ παιδιὰ κί' ὁ Γκάντζος μας, ὁ τῆς Στρατολογίας μετὰ συζητήσεις σοβαρᾶς πολὺ φιλολογίας τουτέστιν γιὰ θελήματα καὶ ἄλλας ἀπορίας καὶ κλείων τὴν παροῦσαν μετὰ πολλῆς πικρίας γιατί κί' ἐσὺ δὲν εἶσ' ἐδῶ, τυχούσης εὐκαιρίας, βαδίζω διὰ τὸ σουπὲ μαζῇ μετὸν Τσουτσάνη καὶ φαρῶπ τὰ φαγητὰ κομίζει μάνι μάνι εἰς τὰ Ὀλύμπια παιδιὰ, ὡραῖα γιαντισμένα καὶ πέφτω τῶρ' ἀπάνω τους καὶ τᾶλλα... ἔχασμένα τώρα τὸν λόγον ἢ κοιλιὰ λαμβάνει ἀντὶ γιὰ μένα!! καὶ χαιρετῶν σε εὐλιχρινῶς παρακαλῶ καὶ τὸ παρὸν μὴ δεῖξης κανενός!

Ύστερογράφων δὲ γράφω τῆς παρουσίας μου ἐν τέλει πὲς τοῦ φίλου Καποτᾶ τοῦ κῆρ' Γιάννη μας στὸ χέρι τὴν καπόταν νὰ κρατῆ, γιὰτ' ἐμπήκε καλοκαῖρι κι' ὅπως εἶν' αὐτὸς ἀπὸς κι' ὁ καθέννας μας τὸν ξέρει δὲν μπορεῖ νὰ τὴ φορῆ, οὔτε νὰ τὴν ὑποφέρει. Δὸς του χίλιους ἀσπασμούς εἰς τὰ δροσερά του χεῖλη καὶ μετ' αὐτοῦ ἐστέρωσε ἢ ἐν παρόντι ὕλη

**Ἐκτὸς Ἰουνίου γράμμα
μ' ἐκ τοῦ Πύργου πάλιν πρῶμα.**

Καὶ Σήμερον πανηγυρὶς τὰ γέα μου σοῦ στέλλω Ὅ ἔχων τὸν μυελὸν ἀκόμη στὸ τσερβέλο Μάθε λοιπὸν ὅτι ἐδῶ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖο ὑπάρχει φίνος γραμματεὺς ποῦ δὲν σηκώνει ἀστείον καὶ μούκαμε πολὺ σφοδρᾶς ἐδῶ παρατηρήσεις π' ἂν ἦσαν σὺ θὰ θυμῶνες κι' ἀμέσως νὰ τὸν βροίσης θὰ πρότρεχες, ὅπως ἐσὺ τὰ νύχια πάντα ξύνεις καὶ κανγαδάκια ὄλο ζητᾶς, κι' ἂν τύχη δὲν τ' ἀφίνεις. Μὰ γὼ ἄμα κι' ἐπρόσεξα π' ἡ τρίχα του ἐσηκώθη μέσα μου εἶπα πάει κι' αὐτὸς! Ἄχ! τοῦσβυσαν οἱ πόθοι! Μὰ οὔτε καὶ συγκίνησιν, μοῦ μοιάζει πειὰ νὰ νοιώθει Σοῦ γράφω ἐξαιρετικῶς γιὰ τὸν καλὸν Κοκίρη γιὰ τὸν Παπαηλία τους, βρὲ Φάπα, κακομοίρη Σ' αὐτὴν τὴν Πόλι, ὅπου λὲς θὰ εὔρης καὶ βυτία ὄραϊα καταβρέγματος μ' ἂν σῶρθη καὶ ἡ αἰτία κάπου νὰ πᾶς τὰ... τσία σου... ψυλὰ διὰ νὰ κἀνης μπορεῖς ἀφόβως, ὅπου θὲς, νὰ στέκης νὰ τὰ... φτιάνης. Ἄλλ' ἔχει πρώτης φωτισμὸ καὶ ἕνα Ἐπαρχεῖο, ποῦ ἀναπνέεις τὴ δροσιὰ καὶ ποῦ ἐν τῷ ὁποίῳ τρώγεις ὄραϊα φαγητὰ καὶ φροῦτα κι' ἄλλα εἶδη ὅπως κοιμᾶσαι ὄμορφα στ' Ὅτὲλ τοῦ Κοκαλίδη π' ἀποκαλεῖται Διεθνὲς καὶ εἶνε τὸ καμάρι κι' ὁ στολισμὸς τοῦ Πύργου μας χωρὶς καὶ νὰ σὲ γδάρη κι' ἂν ἴδης τὸν Ἀρίστον μου ποῦ θεωροῦν χαμένον τὸν πολυχαιδεμμένον

Ποῦ ὄχι κατ' εὐφημισμὸν μικροῦτσικον τὸν λένε ἄχ! καὶ πολλῶν τὰ μάτια των τῶρα γι' αὐτὸν θὰ κλαῖνε, ποῦ εἶναι Μεγαλοῦτσικος κοντζάμ' ὡς ἐκεῖ πάνω ψιλὸς λιχνὸς καὶ συμπαθὴς ποῦ νέον τὸνε χάνω σφιχτον γλυκά, μὰ ξαφνικὰ καὶ γλυκοφίλησέ τον μὲ τρόπον φιλικώτατον, ἀπλούστατον καὶ σκέτον, καὶ πὲς' του μὲ τ' ἄμερινὰ τὸν κλαίει ὁ Ἀτζαρίτης καὶ ὄλοι τὸν ἐλέγαμε πῶς θάταν μακαρίτης καὶ ἂν σοῦ πῆ πῶς ἐμπλέξε, τὴν πεινή σου κράτα καὶ δὸς του τὴν ἀπάντησιν, μιλώντας του σταράτα, ὅπως τὸ κάνει αὐτὸς συχνὰ τὴ νύχτα μέσ' τῆ σταράτα. Καὶ τῶρα ἐπανερχομαι κι' ἀμέσως ξαναρχίζω κι' ἐκ Πύργου συνεχίζω

τὸν Δήμαρχον τῆς Κορκολῆν σοῦ γράφω, ποῦ μπανίζω, πάντα γλυκὺν, φιλόπολιν γιατρὸν ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ τὸν Τσιτσίκαν φίλιτον ποῦ τὰ λιπάσματά του δὲν ξέρω ἂν σηκώνουνε πολὺ τὰσίτηρά του! τὸ Γιάννη Θεοφιλόπουλο μὰ καὶ τὸν Παληατσάραν τὸ Λιούρδη τὸν Ἀπόστολον δικαστικὸν τρομάραν καὶ κάφπεπώλην ἄμα, ποῦ ὅπου δίκη σοβαρά, νάτος κι' αὐτὸς ἀντάμα! Τὸν Λάμπρον Ἐπαμεινώνδα σοῦ δὲν εἶδα πουθενὰ τὸν Παπαδημητρίου μας στὰ γεωπονικά

σπουδαῖον, πρῶτον, πρώτιστον, μὰ καὶ τὸν ἀβοκάτον τὸν Ἄλφα Κωνσταντόπουλον ἐκ τῶν λογιωτάτων δὲν εἶδα τὸν Ἠγούμενον πὸς τῆς Σκαφιδιάς, ἄλλὰ τὸν Τριαντόπουλον π' ἐκάθητο μ' ἐμᾶς κι' ὁ Λιούρδης ἐστριβότανε ὅσο μιλοῦσ' ἐκεῖνος καὶ τάφαλε τοῦ καθενὸς τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνος. Τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν τοῦ Πύργου τὸ στολίδι συνήντησα, τὸν Κουβαρᾶν μὲ τὸ κλειστὸ του φρεῖδι κι' ὡς Δικαστὴν, κι' ὡς ἄνθρωπον γλυκύτατον καὶ ἄλλους μικροὺς τε καὶ μεγάλους

ποῦ δὲν θυμᾶμαι νὰ σοῦ εἰπῶ κατὰ σειρὰν καθένα διότι τὴν σημειῶσι τὴν ἔχασα στὰ τραῖνα, πάντα στὸν Ντρεν θυμούμενος τὸν κάποιον Θουκυδίδη, Σοῦ σημειῶνω εὐθαρσῶς τὸν κύριο Πηλεΐδη ποῦ δὲν μπορεῖ ὁ δύσμοιρος λιγάκι νὰ παχύνη μ' ἂν ἐπιμείνει, ἀσφαλῶς κι' αὐτὸ γι' αὐτὸν θὰ γίνη. Σοῦ σημειῶ πῶς ἔφυγε ὁ Θᾶνος ἐπειγόντως γιὰ νὰ χαϊδέψη τὸν Ἐρμηῆ, θερωῶς κι' ἰδιαζόντως τὸν ξέρεις δὰ τί πόντος! κι' ἂν δὲν τὸν ξέρεις ρώτησε τὸ Σαφαρῆ νὰ μάθης προτοῦ τὸν σμίξης καὶ πολλὰ καὶ ἀπὸ τοῦτον πάθης καὶ κλείων καὶ τὴν ταύτην μου μὲ μάτια δακρυσμένα ἀφοῦ κι' ἀποχορίσθηκα τόσον σκληρῶς ἐσένα καὶ σπάζω ἐκ τῆς λύπης μου, ἀκόμη καὶ τὴν πέννα. κι' ἀντὶ ὕστερογράφου σοῦ δηλῶ μὲ κουρασμένο τὸ μυαλὸ

Ἡ πόλις εἶν' κομόπολις κι' ἔχει Σταθμὸν καὶ τραῖνα ἔχει κορίτσια διαλεχτὰ ὄραϊα, ἕνα κι' ἕνα κι' ἀνθρώπους μ' εἰκοστέσσαρα κι' ὀλόσωστα τὰ φρένα

**Τὴν αὔξησι μᾶς ψάλλει μὲ χερὰ
Δημόσιος ὑπάλληλος γερὰ**

Παρηγορίστρα μου θεὰ καὶ πολυευπλαχνοῦσα Πόσες φορὲς μὲ δάκρυα σὲ κάλεσα θεομὰ Πόσες φορὲς ἀπένταρος τὰ μάτια μου ὑποῦσα Σὲ σένανε τὴν τσέπη μου νὰ ἰδῆς προσεκτικὰ.

Τὴν τσέπη μου τὴν ἀδειανὴ τὴν χλιοτρουπημένη Ποῦ τόσα ἐλαττώματα καὶ τόσες περιστάσεις Τὴν εἶχαν κάμει κάτισχνη, ποντικοφαγωμένη Χωρὶς ὄραϊα μου θεὰ νὰ θὲς νὰ μοῦ γελᾶσης

Θυμᾶσαι ὅταν σὲ κάλεγα μονάχα στ' ὄνειρό μου Ἐρχόσουνα καὶ μοῦ ἔφερνες λιρέττες καὶ καρβέλια Μὰ σὰν ξυπνοῦσα τὰ ἔφερνες γοργ' ἀπ' τὸ πλευρὸ μου κι' ἐν ᾧ μὲ λύπη ἔκλαιγα, σὺ πέθαινες στὰ γέλοια.

Μὰ τῶρα παιγνιδιάρια μου Εὐσπλαχνικὴ θεὰ Τὰ τέλειωσες τὰ ψέμματα, σὰν εἶδες πῶς ἀλήθεια Ἦσαν αὐτὰ ποῦ σοῦλεγα καὶ ὄχι παραμύθια Καὶ μέσ' τὴν τσέπη μου ἔβαλες χρυσάφι μὲ οὐρά.

**Στὸ Μανωλόπουλο φορῶ στεφάνι
γιὰ τὰ ἀστεῖα ὅπου κάνει**

Καραγκιλοζοπαίκτης πρώτης, μὲ κουτσούνια φημισμένα,
ποῦ τρελλαίνει τὸν κοσμάκη, ὅπως τρέλλανε κι' ἐμένα,
εἶν' ὁ Μανωλόπουλός μας καὶ αὐτὸ φωνάζουν ὅλοι
καὶ φθηνότατος πρὸ πάντων καὶ γιὰ κάθε πορτοφόλι
φαντασθῆτε πῶς ἀπόψε κι' ἕνας ὑπουργός θὰ πῆ
μὰ! ποιός εἶναι δὲν λέω! κι' ὁ καθείς ἄς μὴ ρωτᾷ
ἀλλ' ἄς πῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον κατὰ 'κει νὰ περπατᾷ.

Στὸ ΠΑΝΘΕΟΝ, τὶ θαύματα ταινίαις ὀμιλοῦνε
καὶ χαίρομεν π' ἀκοῦμε
τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔξοχον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος
Ποῦ μόλις μπῆς στὴν αἴθουσα σοῦφεύγει κάθε πόνος
κι' ἐκεῖ λοιπὸν πηγαίνεται ἐκεῖ νὰ εὐρεθῆτε
στὸν ΟΜΙΛΟΥΝΤΑ μοναχὰ θὰ εὐχαριστηθῆτε
καὶ θὰ γενῆτε ὅπως οὖν καὶ σεῖς Πολιτισμένοι
Ἐμπρὸς λοιπὸν στὸ ΠΑΝΘΕΟΝ, ποῦ πάντα περιμένει!

Στὴν Ἴονιο ἀνθολογία γράφεσθε συνδρομηταὶ
τῆς Μινώτου, π' αἱ ἐκδόσεις εἶναι πάντοτε ἐκλεκταὶ

Ληροσόλουστο τὸ μαγαζί τοῦ Γιώργη Λειβαδίτη
στὰ Ψηλαλώνια κι, ὅ,τι πῆς ἐκεῖ εὐρίσκεις, ἦτοι
Ψάρια, πουλιά, ἀγνό κρασί κι' ἀπ' ὅ,τι τοῦ ζητήσης,
θὰ στὸ σεβρίνη παρενθύς καὶ τόσο θ' ἀπορήσης,
ὥστε θὰ θῆς καθημερ' νῶς πάντοτε ἐκεῖ νὰ φᾶς
γιατ' ἐκεῖ πάνω μοναχὰ τὸν πόνον σου ξεχνᾷς

**Τὸν ΛΥΡΙΚΟΝ μας ἐπαινῶ
γιατ' εἶν' ὠραῖο καὶ τρανὸ**

Εὐγε σου, Λοβέρδο σου γειά σου
εὐγε μέσ' τὰ θεατρά σου
εὐγε σου κροτεῖ ἡ Καμπάνα
γιὰ τὰ τέτοια εἶσαι μάνα
κι' ἔτσι ἔκαμες σπουδαῖον καὶ ὠραῖον ΛΥΡΙΚΟΝ
μὲ τὸν Οἰκονόμου ἀντάμα πῶχει πρώτης ὕλικόν
κι' ὅλοι τρέχουν νέοι γέροι μὲ καυγάδες καὶ κακό
γιὰ νὰ βροῦνε μία θέσι καὶ σκοτώνονται γι' αὐτό.

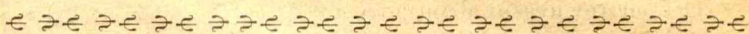
Στὰ Ζαρουχλείκ' ἀνοῖξε ὁ Ντούβας ὁ κύρ Σπύρος
πρώτης ὠραῖο μαγαζιῆ, π' ὅλο δουλεύει ὁ πῖρος
ἀπὸ κρασί περίφημο, κι' ἔχει ἀπ' ὅλα, ψάρια
καλὰ ψητὰ διάφορα σουβλάκια, πορτοκάλια

HERBAR πιάνει συνιστῶ
γιατὶ τῶδρηκα τὸ σωστὸ

**Καὶ στὸ Θεοδωρόπουλο ἐπαινῶς ψάλλω
τὸν Καραγκιλοζοπαίκτη τὸ μεγάλο.**

Μ' ἔργα ἐκλεκτὰ καὶ πλούσια κάθε βραδιά προβάλει
ὁ φίλος Θεοδωρόπουλος, ποῦ ἔχει ἕνα κεφάλι
ποῦ ξεφουρνίζει ἀραδαριά ἀστεῖα κι' ἔξυπνάδες
καὶ ὅλο ἀστεῖα ἔξυπνα, γεμάτα νοστιμάδαις
Ἵλοι λοιπὸν τραβᾷτ' ἐκεῖ, ἂν θέλτε νὰ γελάστε
ἀλλὰ φροντίστε ἀπὸ νωρίς τὴ θέσι σας νὰ πιάστε
ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε θαύματα...κι' ἀπόψε θὲ νὰ γίνῃ
κάτι πολὺ παράδοξο, ποῦ πάντα θὰ σᾶς μείνῃ.

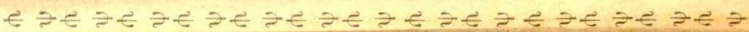

Τὰ χουσαφικὰ ὅλοι σας εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Γαλάνη
π' ἀριστοκρατικὴ ὠραῖα καὶ θαυμάσια τὰ φτιάνει

**Μὲ τὸν Πασχάλη ὁ Φασουλῆς
γιὰ παγωτὰ, εἰλικρινεῖς**

Π—Ἐφθασε τὸ καλοκαίρι Φασουλῆ μου φαπλατᾶ
Φ— Μὰ τὸ εἶδα ἀπ' τοῦ Βουρδέρη π' ἄρχισε τὰ παγωτὰ
Καὶ τὶ παγωτὰ! Ὁραῖα, ποῦ ἀκόμη παγωμένο,
ἀπ' αὐτὰ τὸ στόμα νοιώθω, μὰ κι' ἀκόμα δροσιμένο
καὶ σοῦ συνιστῶ κι' ἐσένα πάντα ἐκεῖθε νὰ πηγαίνῃς
ὅταν θῆς τὸ παγωτό σου καθαρότατο νὰ παίρῃς!

Ἐσπιατόριον λαμπρὸν τῶν Τζιμηδῶν ἐγίνῃ
μὲ τζαμαρίας, ἔξοχον, μὲ πρώτης φαγητὰ
μὲ μιὰ κουζίνα θαυμαστὴ ποῦ ἕνας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ μὴ γευθῆ ἀπ' αὐτὰ
ὅλα μὲ βούτυρα ἀγνὰ, καὶ ὅλα παστρικά

Τὴ μαστίχα τοῦ Μπονάνου στῶν μανάβικων τὴν πιάτσα
στὴ πλατεῖα τῶν Συμμάχων ἀπὸ δίπλα ντοῖτα—κάτσα
σᾶς συσταίνω, στοῦ Γαλάτη τοῦ μανάβη ἀντίκου, φάτσα

Παντοπωλεῖον ἔξοχον καὶ εὐρωπαϊκὸν
ὁ Ἄσημά... Σταυρόπουλος μετὰ τοῦ Ξενοφῶν
κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο μας ὁδῶν
αραισκάκη δηλαδὴ καὶ Παντανάσσης ἄμα
ἀγοῖξαν, κι' ὅσοι μπένουνε συγχαίρουν γιὰ τὸ θαῦμα!
ποῦ ἀφθονίαν ἔχουνε γαργαλιστῶν εἰδῶν
κι' ἐξαιρετῶν συνάμα

Γιὰ τοὺς γάμους σας γλυκὰ
καὶ μπομπόνια ἐκλεκτὰ
πάντα φίνα θὰ τὰ βρῆτε, ἀλλὰ κι' ἐξαιρετικὰ
εἰς τὸ Σ π λ ἐ ν τι τ ποῦ τὰ φτιάνει ὄλ' ἀριστοκρατικὰ

Τρέξεται ὅλοι στοῦ Γιώργη τοῦ Τσουτσάνη
γιατὶ αὐτὸς παντὸς φύσεως τυπογραφικῆς
ἐργασίης κάνει